NORAKSTS
Lieta Nr.42724608
A00181-11/20

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 10.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese I. Višķere,

piedaloties pieteicējam *A.B.* un atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Vidzemes reģionālās pārvaldes pārstāvei *M.S.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.B.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu par Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka vietnieka 2008.gada 12.septembra lēmuma Nr.040/PB 642713/1 (administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.040/PB 642713) atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka pienākumu izpildītājs *A.P.* 2008.gada 18.jūlijā sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.040/PB 642713 (turpmāk arī – sākotnējais lēmums) *(17.lietas lapa)* par to, ka *A.B.* 2008.gada 18.jūlijā plkst. 17.32 Cēsu rajonā, Straupes pagastā, ceļa posma Inčukalns – Valmiera 33. kilometrā virzienā uz Inčukalna pusi vadīja transportlīdzekli BMW 328, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, ar braukšanas ātrumu 133km/h pie maksimāli atļautā braukšanas ātruma 90km/h. Ātrums tika fiksēts ar radara iekārtu GENESIS II SELECT Nr.G2S-18585; radara rādījums - 133km/h. Ievērojot ātruma mērītāja iespējamo precizitātes kļūdu +/- 4km/h, tika noteikts, ka pieteicējs automašīnu vadījis ar ātrumu 129 km/h, un līdz ar to atļautais ātrums tika pārsniegts par 39 km/h.

Lēmumā norādīts, ka pieteicējs tādējādi neievēroja Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 115.1.punktā minētās prasības. Lēmumā konstatēts, ka par šādu pārkāpumu ir paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.^{8}panta devītajā daļā, un pieteicējam uzlikts naudas sods Ls 40 apmērā.

[2] Pieteicējs, nepiekrītot sākotnējam lēmumam, apstrīdēja to augstākā iestādē *(4.lietas lapa)*. Pieteicējs apstrīdēšanas iesniegumā norādīja turpmāk minēto.

[2.1] Ar radaru visticamāk tika fiksēts pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim pa priekšu braucošās automašīnas ātrums. Līdz ar to sākotnējais lēmums ir prettiesisks.

[2.2] Transportlīdzeklī, kurā atbildētājs sastādīja sākotnējo lēmumu, atradās civilās drēbēs tērpta persona. Pieteicējs uzskata, ka tika pārkāptas viņa tiesības, jo šīs svešās personas klātbūtnē tika izpausti pieteicēja personas dati, kā arī cita informācija.

[3] 2008.gada 12.septembrī Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka vietnieks ar lēmumu Nr.040/PB 642713/1 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) noraidīja pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu un sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu *(5.-9.lietas lapa)*.

Pārsūdzētais lēmums pamatots ar turpmāk izklāstītajiem argumentiem.

[3.1] Protokolā pieteicējs norādījis, ka tam nepiekrīt, jo policists tā sastādīšanas laikā automašīnā atradās viens. Saskaņā ar Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30.decembra iekšējā

normatīvā akta Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" 11.punktu ceļu policijas norīkojums ir vienība, kas sastāv no viena vai vairākiem ceļu policijas darbiniekiem, kuri pilda dienesta pienākumus. Līdz ar to secināms, ka konkrētajā gadījumā policijas darbiniekam bija tiesības veikt savus dienesta pienākumus ceļu satiksmes drošības uzraudzībā, atrodoties vienam pašam.

[3.2] Pieteicēja pagalvojums, ka ar ierīci GENESIS II SELECT Nr.G2S-18585 tika fiksēts citas automašīnas ātrums, ir apšaubāms, jo ierīce ir aprīkota ar videoiekārtu. Iepazīstoties ar videoiekārtas fiksēto ierakstu, ir redzams, ka sākotnējā lēmumā minētajā laikā un posmā tika fiksēts tieši pieteicēja vadītā automobiļa BMW braukšanas ātrums. Tāpat no ieraksta redzams, ka pirms un aiz pieteicēja vadītā transportlīdzekļa neviens cits transportlīdzeklis neatradās.

[3.3] Pieteicēja iesniegums ir vērtējams kā vainas noliegšana, lai izvairītos no LAPK paredzētās atbildības un naudas soda Ls 40 apmērā samaksas.

Pieteicējs arī agrāk ticis saukts pie administratīvās atbildības par atļautā maksimālā braukšanas ātruma pārsniegšanu, līdz ar to secināms, ka pieteicējam ir tendence izdarīt pārkāpumus ceļu satiksmē.

[3.4] Ar protokolu, pieteicēja iesniegumā minētajiem faktiem un lietas materiāliem kopumā ir noskaidroti LAPK 272.pantā minētie apstākļi.

[4] 2008.gada 20.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu *(3.lietas lapa)*.

Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[4.1] Pārsūdzētajā lēmumā ir minēts, ka policijas darbinieks automašīnā atradās viens, bet tas neatbilst patiesībai. Policijas darbinieks bija vienīgā amatpersona automašīnā, bet kopā ar viņu automašīnā atradās arī civilās drēbēs tērpta kundze. Šo faktu var apliecināt 2 personas, kas atradās pieteicēja automašīnā.

Pārsūdzētajā lēmumā bez ievērības atstāts fakts, ka šīs svešās personas klātbūtnē tika izpausti pieteicēja personas dati, kā arī cita informācija, līdz ar to tika pārkāptas pieteicēja tiesības uz personas datu neaizskaramību.

[4.2] Pārsūdzētajā lēmumā nav norādes attiecībā uz to, vai atrodoties vienai amatpersonai automašīnā, tā ir tiesīga sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu un, vai minētā amatpersona protokola izrakstīšanas brīdī bija darba norīkojumā.

[4.3] Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka *apšaubāma* ir iespēja, ka tika fiksēts citas automašīnas ātrums, bet filmēta pieteicēja vadītā automašīna. Līdz ar to, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, tika ignorēts princips, kas paredz, ka visas šaubas par to, vai persona ir vainīga, tulkojamas par labu aizdomās turamajam.

[4.4] No policijas darbinieka puses ir neprofesionāli izteikt apgalvojumu par to, ka pieteicējs agrāk ir pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu, līdz ar to arī šoreiz pieteicējs to ir izdarījis.

[5] 2008.gada 3.decembrī tiesā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums *(15. – 16.lietas lapa)*, kurā atbildētājs norādījis, ka pieteikumu neatzīst un lūdz tiesu to noraidīt. Paskaidrojums pamatots ar tiem pašiem argumentiem, kurus atbildētājs bija ietvēris pārsūdzētajā lēmumā un kas atspoguļoti šā sprieduma 3.punktā.

[6] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja uz tajā norādīto argumentu pamata.

[7] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve pieteikumu neatzina uz pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumos tiesai norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējusi lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[9] Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru viņam ir piemērots administratīvais sods.

Tāpat lietā ir strīds arī par to, vai policists *A.P.* bija tiesīgs patrulēt konkrētajā laikā un konkrētajā vietā un līdz ar to vai bija tiesīgs apturēt pieteicēja vadīto automašīnu un sastādīt pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu. Lietā strīds ir arī par to, vai apstāklis, ka policijas automašīnā administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas brīdī bez policista *A.P.* esot atradusies kāda civilā apģērbā tērpta sieviete, ir ņemams vērā, saucot pieteicēju pie administratīvās atbildības.

[10] Vispirms tiesa noskaidros, vai pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru ir saukts pie administratīvās atbildības, un pēc tam analizēs pārējos jautājumus, kurus pieteicējs ir izvirzījis kā savus iebildumus šajā lietā.

[11] Administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Proti, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības, jākonstatē LAPK paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums – administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse *(sal. Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-571/2006 8.punkts).*

[12] Pārsūdzētais lēmums ir pamatots ar Ceļu satiksmes noteikumu 115.1.punktu un LAPK 149.^{8}panta devīto daļu.

Ceļu satiksme noteikumu 115.1.punkts *(šeit un turpmāk tiesību normas redakcijā uz administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdi)* noteic, ka ārpus apdzīvotām vietām vieglo automobiļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 90km/h.

Saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta devīto daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31km/h līdz 40 km/h ar (..) vieglajiem automobiļiem (..), - uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā.

Tātad, lai transportlīdzekļa vadītāju sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar šo tiesību normu, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzekļa vadītājs pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu no 31km/h līdz 40 km/h. Turklāt no šīs tiesību normas arī izriet, ka persona ir saucama pie administratīvās atbildības gan tad, ja pārkāpums izdarīts aiz neuzmanības, gan tad, ja tas izdarīts apzināti – ar nodomu.

[13] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2008.gada 18.jūlijā plkst. 17.32 autoceļa Inčukalns – Valmiera 33. kilometrā Inčukalna virzienā vadīja transportlīdzekli BMW 328. Lietā nav arī strīda par to, ka konkrētajā ceļa posmā atļautais braukšanas ātrums bija 90 km/h.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu un brauca ar ātrumu vismaz 129km/h.

[14] Pārkāpuma objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu konstatē, izvērtējot lietā esošos pierādījumus.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu, panta pirmajā daļā minētos faktus citstarp konstatē ar

protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (foto, video) (..)).

[15] Konkrētajā lietā iegūti un kā pierādījumi ir vērtējami fakti, kas izriet no administratīvā pārkāpuma protokola, kurā fiksēts ātruma mērierīces GENESIS II SELECT Nr.G2S-18585 veiktais mērījums, no pārkāpuma vietā un brīdī uzņemtā videoieraksta, no izmantotā radara lietošanas instrukcijas, sertifikāta, kas apliecina, ka policists *A.P.* bija apmācīts rīkoties ar konkrēto radaru, radara verificēšanas sertifikāta, kā arī *A.P.* rakstveida paskaidrojuma un pieteicēja paskaidrojumiem.

[16] Pārbaudot minētos lietā esošos pierādījumus, tiesa konstatē:

[16.1] 2008.gada 18.jūlijā Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka pienākumu izpildītājs pieteicējam sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu *(17.lietas lapa)*, kura saturs atspoguļots šā sprieduma 1.punktā. Protokolā citstarp fiksēts ar radara iekārtu GENESIS II SELECT Nr.G2S-18585 fiksēts ātruma mērījums - 133km/h.

Pieteicējs protokolā norādījis, ka tam nepiekrīt, jo policists automašīnā atradās viens (kā pieteicējs paskaidroja tiesas sēdē, ar to bija domāts, ka policists bija vienīgā amatpersona, kas atradās policijas automašīnā).

Pieteicējs tika informēts par lietas izskatīšanas vietu un laiku, ko apliecina pieteicēja paraksts protokolā;

[16.2] 2008.gada 18.jūlijā plkst. 17.32 veiktajā videoierakstā *(26.lietas lapa),* kuru tiesa noskatījās tiesas sēdē, redzams skats no braucošas policijas automašīnas priekšējā loga, kas uzņemts ar videoierīci un radaru, kas vērsts uz priekšu. Videoieraksta labajā augšējā stūrī redzams ātrums, ar kādu pārvietojas policijas automašīna (konstants ātrums, kas visu laiku nedaudz svārstās no 94-95km/h, zem tā norādīts vārds PATROL). Videoieraksta kreisajā augšējā stūrī savukārt redzams ātrums pretim braucošajām automašīnām (zem ātruma mērījuma norādīts vārds TAGET (no angļu valodas – mērķis). Ieraksta sākumā redzams, ka policijas automašīnai pretim brauc dažas automašīnas, kuru ātrums svārstās no 80-85 km/h. Pēc tam neviena automašīna policijas automašīnai pretim nebrauc, tāpēc videoieraksta kreisajā augšējā stūrī rādās ātruma mērījums 0 km/h. Kad videoieraksta "redzeslokā" tālumā parādās pretim braucoša automašīna – tumšas krāsas BMW – videoieraksta kreisajā augšējā stūrī ātruma mērījums no 0 km/h mainās līdz pat 133 km/h. Tālāk videoierakstā redzams, ka policijas automašīna, šķērsojot pretējo braukšanas joslu, apstājas ceļa kreisajā pusē un aptur tumšo BMW automašīnu. Ierakstā skaidri redzams, ka ne pirms šīs automašīnas, ne pēc tās neviena cita automašīna nebrauca. Ierakstā skaidri redzams arī tas, ka apturētā automašīna ir BMW ar numuru */reģistrācijas numurs/*, proti, pieteicēja automašīna.

Videoierakstā redzams arī tas, ka autoceļa konkrētajā posmā nav izteikti līkumi, pauguri un/vai ielejas, kas varētu traucēt veikt pretim braucošā transportlīdzekļa precīzu ātruma mērījumu;

[16.3] saskaņā ar SIA „Latvijas Nacionālais metroloģijas centrs" Elektrisko mērījumu un testēšanas laboratorijas apstiprināto verificēšanas sertifikātu Nr.E0421V08 *(43.lietas lapa)* mērierīce GENESIS II SELECT Nr.G2S-18585, ar kuru tika fiksēts pieteicēja vadītās automašīnas ātrums, autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei bija atzīta par derīgu. Sertifikātā norādīts, ka verificēšanas datums ir 2008.gada 5.jūnijs un sertifikāts derīgs līdz 2009.gada 4.jūnijam (tātad arī 2008.gada 18.jūlijā, kad tika mērīts pieteicēja vadītās automašīnas ātrums, radars bija verificēts). Sertifikātā citstarp norādīts, ka mērierīces GENESIS II SELECT Nr.G2S-18585 iespējamā mērījuma kļūdas robeža ir $\pm$ 3%, ja ātrums ir lielāks par 100km/h;

[16.4] atbildētāja iesniegts A/S "Inkomerc Holding" izsniegts sertifikāts (44.lietas lapa) liecina, ka *A.P.* bija noklausījies apmācību kursu par SmartCar-Special Edition (SmartPolice) programmatūru un Decatur Electronics GENESIS II SELECT ātruma mērīšanas iekārtu.

Sertifikācijas eksāmens ir nokārtots 2007.gada 2.februārī.

Kā redzams no lietai pievienotās radara Decatur Electronics GENESIS II SELECT lietošanas instrukcijas pirmās lapas *(45.lietas lapa)*, sertifikāta izsniedzējs A/S "Inkomerc Holding" ir konkrētā radara ražotāja pārstāvis un apkalpošanas servisa nodrošinātājs Latvijā;

[16.5] atbildētāja iesniegtā Decatur Electronics GENESIS II SELECT satiksmes ātruma kontroles ierīces lietotāja instrukcija *(45.-58.lirtas lapa)* liecina, ka konkrētā ātruma mērīšanas ierīce ir piemērota, lai mērītu transportlīdzekļu ātrumu tādos apstākļos un tādā veidā, kā tika mērīts pieteicēja automašīnas braukšanas ātrums. Proti, no minētās instrukcijas izriet, ka ar šo mērierīci var mērīt patruļautomašīnai pretim braucošo automašīnu ātrumu, ja radars ir novietots "ar skatu" uz priekšu (instrukcijas 2.punkts "Antenas izvietojums" un 3.4.punkts "Kustības pretējā virzienā režīms"). No instrukcijas izriet, ka radaram ir gan priekšējā antena, gan aizmugurējā antena, līdz ar to ir iespējams mērīt ātrumu gan ar uz priekšu vērsto antenu, gan ar uz aizmuguri vērsto antenu (instrukcijas 3.2.punkts), un ir iespējams uzstādīt gan pretējā virziena režīmu, gan tā paša virziena režīmu (instrukcijas 3.5.punkts);

[16.6] 2011.gada 31.maijā *A.P.* tiesā iesniedzis rakstveida paskaidrojumu, kurā norādījis, ka 2008.gadā strādāja Cēsu rajona policijas pārvalde Kārtības policijas biroja 3.nodaļā un ieņēma priekšnieka pienākumu izpildītāja amatu. 2008.gada 18.jūlijā *A.P.* vadījis dienesta trafareto policijas automobili VOLVO S60, valsts reģistrācijas numura zīme */reģistrācijas numurs/*, pa autoceļu Inčukalns - Valmiera virzienā no Rīgas rajona robežas uz Valmieras pusi. Dienesta automobilis bijis aprīkots ar ātruma fiksēšanas videoiekārtu GENESIS II SELECT Nr.G2S-18585. Minētā iekārta bija ieslēgta un fiksēja pretim braucošo transportlīdzekļu ātrumus. Cēsu rajona Straupes pagastā plkst.17.32 ātruma fiksēšanas iekārta fiksēja vienīgā pretim braucošā automobiļa kustības ātrumu 133 km/h. Ne pirms, ne pēc dotā automobiļa citi transportlīdzekļi nebrauca. Ātruma fiksēšanai nebija nekādu šķēršļu, kā arī ātrums fiksēts taisnā ceļa posmā. Transportlīdzeklis, kura braukšanas ātrums 133 km/h tika fiksēts ar ātruma fiksēšanas iekārtu, tika apturēts. *A.P.* piegājis pie apturētā transportlīdzekļa BMW 328, valsts reģistrācijas numura zīme */reģistrācijas numurs/*, vadītāja, stādījies tam priekšā un paskaidrojis apturēšanas iemeslu, kā arī palūdzis uzrādīt vadītāja apliecību un transportlīdzekļa BMW 328 reģistrācijas apliecību. Transportlīdzekļa vadītājs pieprasītos dokumentus iedevis, kā arī mutiski paskaidroja, ka mazliet ir pārsniedzis braukšanas ātrumu. Transportlīdzekļa vadītājs bija *A.B.* (personas kods */personas kods/*).

Pieteicējam tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. Ar protokolu *A.B.* iepazinās un paskaidroja, ka pārkāpumam nepiekrīt, jo policists atradās viens automašīnā.

Pieteicējam tika izskaidrotas personas, kuru sauc pie administratīvās atbildības tiesības un pienākumi, ko pieteicējs apstiprināja ar savu parakstu.

A.P. norādījis, ka 2008.gada 18.jūlijā izskatījis pieteicēja klātbūtnē administratīvā pārkāpuma lietu un pieņēmis lēmumu lietā Nr.040/PB 642713 par *A.B.* saukšanu pie administratīvās atbildības par izdarīto pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK 149.^{8}panta devītajā daļā. Pieteicējam tika uzlikt naudas sods Ls 40 apmērā. Pieteicējam tika izsniegts protokola un lēmuma noraksts, to apliecina arī pieteicēja paraksts.

Pieteicējam tika atdota atpakaļ vadītāja apliecība un transportlīdzekļa reģistrācijas apliecība.

[17] Izvērtējot iepriekš aplūkotos pierādījumus to savstarpējā kopsakarībā, tiesa atzīst, ka iestāde pamatoti pieteicēja rīcībā konstatējusi administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Proti, tiesas ieskatā, konkrētajā lietā ir pilnībā pierādīts, ka pieteicējs, kurš pārkāpuma izdarīšanas brīdī bija vecāks par 14 gadiem (vecums, ar kuru iestājas administratīvā atbildība), vadīja automašīnu, pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu par vismaz 39 km/h, tādējādi apdraudot satiksmes drošību.

Tiesai, noskatoties videoierakstu, nerodas ne vismazākās šaubas, ka administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētais ātrums ir pieteicēja vadītās automašīnas ātrums, jo pirms un pēc pieteicēja neviena automašīna nebrauca. Tāpat tiesai nerodas šaubas par to, ka radars konkrētajā

gadījumā bija uzstādīts režīmā, kas mēra policijas patruļmašīnai pretējā virzienā braucošo automašīnu ātrumu, jo videoierakstā redzams, ka ierīce ātrumu mērķtransportlīdzeklim nosaka brīdī, kad automašīnas patruļmašīnai tuvojas no pretējā virziena (piemēram, laikā, kamēr neviena automašīna policijas transportlīdzeklim pretim nebrauca, radara mērījums bija 0 km/h, savukārt līdz ko kāda pretim braucoša automašīna parādījās, radara mērījums sāka uzrādīt ātruma mērījumu). Lietā esošie pierādījumi arīdzan apliecina, ka konkrētajā gadījumā izmantotā ātruma kontroles mērierīce bija verificēta un piemērota ātruma mērīšanai attiecīgajos apstākļos. Tāpat lietā konstatējams, ka policists, kurš veica konkrēto radara mērījumu, bija apmācīts rīkoties ar šo ierīci. Ievērojot minēto tiesa uzskata, ka tai nav nekāda pamata apšaubīt radara mērījuma pareizību.

Tiesa arī neatrod lietā nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieks būtu ieinteresēts sastādīt pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu bez pamatota iemesla, sagrozot lietas faktiskos apstākļus. Uz šādiem apstākļiem nenorāda arī pieteicējs. Lietas materiālos nav arī pierādījumu, kas norādītu uz to, ka pieteicējam būtu bijuši kādi šķēršļi, lai pēc protokola noformēšanas viņš norādītu uz faktiskajiem apstākļiem, ierakstot tos protokolā vai rakstveida paskaidrojumā.

Tiesas ieskatā nav pamata uzskatīt, ka pieteicējam būtu liegta iespēja sniegt paskaidrojumus un piezīmes par protokola saturu vai norādīt citu svarīgu informāciju. Pieteicējs nav norādījis uz konkrētiem apstākļiem, kas viņam būtu lieguši iespēju protokolā norādīt savus paskaidrojumus par konstatēto pārkāpumu un tā saturu. Tāpat pieteicējs nav norādījis, ka būtu sniedzis policijas darbiniekiem paskaidrojumus un lūdzis tos fiksēt protokolā. Pieteicējs protokolā vienīgi norādījis, ka nepiekrīt protokolam, jo policists atradās viens automašīnā. Pieteicējs neko sīkāk nav paskaidrojis par konstatētā pārkāpuma būtību.

Pieteicēja vēlāk sniegtie iebildumi par lietas būtību jau ir uzskatāmi par iebildumiem, kas ir sniegti attālinātā laika periodā no paša notikuma un atzīstami par mazāk ticamiem, jo pieteicējam bija laiks tos sagatavot un pasniegt kā faktu, kurš šajā brīdī vairs nav objektīvi pārbaudāms un pierādāms. Pieteicēja apgalvojumu, ka viņš nepārsniedza atļauto braukšanas ātrumu, neapstiprina neviens tiesā pārbaudīts un novērtēts pierādījums.

Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējs bija izdarījis LAPK 149.^{8}panta devītajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu

Tāpat tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā nav konstatējami galējās nepieciešamības vai nepieciešamās aizstāvēšanās apstākļi, jo pieteicēja darbības nebija vērstas uz tiešu briesmu novēršanu vai aizstāvēšanos pret uzbrukumu. Lietā esošie pierādījumi neliecina arī par iespējamu pieteicēja nepieskaitāmību. Līdz ar to tiesa secina, ka konkrētajā gadījumā nav pastāvējuši apstākļi, kas saskaņā ar LAPK liedz personu saukt pie administratīvās atbildības.

[18] Tiesa papildus norāda, ka pieteicējs kļūdaini uzskata, ka pastāv princips, kas uzliek par pienākumu *jebkuras* šaubas tulkot par labu pie atbildības saucamajai personai. No krimināprocesa pamatprincipa - nevainīguma prezumpcijas - izrietošajam principam *in dubio pro reo* (šaubas par labu apsūdzētajam) radniecīgais publiskajā pārvaldē piemērojamais princips *in dubio pro civis* (šaubas par labu cilvēkam) nozīmē, ka iestādei, lemjot par privātpersonai nelabvēlīga lēmuma izdošanu, un tiesai to kontrolējot, *pamatotu* šaubu gadījumā tās jātulko par labu indivīdam.

Ar pamatotām šaubām šī principa kontekstā nav saprotamas jebkuras šaubas, bet gan tādas, kas ir vērstas uz lietas izlemšanai izšķirošiem aspektiem un kuras lietas izskatīšanas gaitā, noskaidrojot un izvērtējot visus būtiskos lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, nav iespējams novērst.

Konkrētajā gadījumā, kā jau minēts, tiesai, izvērtējot pierādījumus, nav radušās nekādas šaubas par to, ka pieteicējs bija pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu un ka radara mērījums ir attiecināms tieši uz pieteicēja vadīto automašīnu.

[19] Atbildot uz pieteicēja norādītajām šaubām par to, vai policists *A.P.* bija tiesīgs

konkrētajā gadījumā sastādīt viņam administratīvā pārkāpuma protokolu, tiesa norāda turpmāk minēto.

Saskaņā ar LAPK 247. un 214.pantu administratīvo protokolu par LAPK 149.[8]pantā paredzētajiem pārkāpumiem var sastādīt un lēmumu par soda piemērošanu pieņemt Valsts policijas struktūrvienību vadītāji un viņu vietnieki, vecākie inspektori, inspektori, jaunākie inspektori un kārtībnieki.

Likums nenoteic, ka administratīvā pārkāpuma protokolu par šāda pārkāpumu izdarīšanu amatpersona būtu tiesīga sastādīt tikai tad, ja tā dienesta pienākumus veic nevis viena pati, bet kopā ar vēl kādu amatpersonu. Tādējādi no likuma viedokļa nav svarīgi, vai amatpersona savus dienesta pienākumus ir veikusi viena pati vai kopā ar vēl kādu amatpersonu.

Turklāt Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30.decembra iekšējā normatīvā akta Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" 11.punkts noteic, ka ceļu policijas norīkojums ir vienība, kas sastāv no *viena* vai vairākiem ceļu policijas darbiniekiem, kuri pilda dienesta pienākumus, apstaigājot (apbraukājot) patrulēšanas maršrutu.

Kā izriet no *A.P.* tiesai sniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem, pārkāpuma fiksēšanas laikā *A.P.* strādāja Cēsu rajona policijas pārvaldē Kārtības policijas biroja 3.nodaļā un pildīja šīs nodaļas vadītāja pienākumus.

Līdz ar to secināms, ka konkrētajā gadījumā ceļu policijas darbiniekam *A.P.* bija tiesības veikt savus dienesta pienākumus ceļu satiksmes drošības uzraudzībā arī vienpersoniski.

Savukārt tas, kā Valsts policija iekšēji organizē jautājumus par to, kura amatpersona patrulē kurā ceļa posmā, ir iestādes iekšējs organizatorisks jautājums. Ārējās tiesību normas neparedz, ka administratīvā pārkāpuma protokolu varētu sastādīt tikai tāda amatpersona, kurai ir noteiktā veidā noformēts attiecīgs norīkojums par patrulēšanu konkrētajā vietā.

Kā tiesas sēdē paskaidroja atbildētāja pārstāve, katras struktūrvienības vadītājs rakstveidā norīko nodaļas inspektorus darbam konkrētos ceļa posmos, taču pats nodaļas priekšnieks patruļā dodas bez rakstveida norīkojuma, bet gan tikai mutiski saskaņojot šo jautājumu ar attiecīgi savu priekšnieku. Tiesas ieskatā, tas, ka par *A.P.* augstāka amatpersona bija mutvārdos saskaņojusi *A.P.* patrulēšanu attiecīgajā laikā un vietā, liecina tas, ka par *A.P.* augstāka amatpersona (Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka vietnieks *Ģ.F.*) ir tiesai rakstveidā apliecinājusi, ka *A.P.* bija tiesības konkrētajā laikā un vietā pildīt dienesta pienākumus *(sk. lietas 16. un 21.lapu).*

[20] Atbildot uz pieteicēja iebildumiem par to, ka policijas patruļmašīnā bez policista *A.P.* atradās arī kāda civilā apģērbā tērpta sieviete, tiesa norāda šādus apsvērumus.

Tiesa piekrīt pieteicējam, ka gadījumā, ja automašīnā, kurā amatpersona sastāda administratīvā pārkāpuma protokolu, atrodas vēl kāda persona, kura nav attiecīgās iestādes amatpersona, pastāv iespēja, ka šī persona nepamatoti iegūst ziņas par fiziskās personas – pārkāpēja – personas datiem. Tādējādi iespējams, ka tiek aizskartas pārkāpēja tiesības uz fiziskas personas datu aizsardzību, jo Fizisko personu datu aizsardzības likums noteic, ka iestādei, kura veic darbības ar fiziskas personas datiem, ir jānodrošina šo datu pienācīga aizsardzība.

Tomēr to, vai un kā tiek ievēroti fiziskas personas datu aizsardzības nosacījumi, nekontrolē konkrētā administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros. Ja persona uzskata, ka iestādes rīcības dēļ nepiederošām personām ir kļuvuši zināmi personas dati, šai personai jāvēršas Datu valsts inspekcijā, un tas ir patstāvīgs, atsevišķs process, kas pats par sevi neietekmē konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu. Respektīvi, tas, ka administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas ietvaros, iespējams, ir notikuši pieteicēja personas datu aizsardzības pārkāpumi, nemaina faktu, ka pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu un līdz ar to likums pieļauj viņa saukšanu pie administratīvās atbildības.

[21] Pieteicējs ir vērsis tiesas uzmanību arī uz to, ka, viņa ieskatā, apstrīdēšanas stadijā pieņemto pārsūdzēto lēmumu ir parakstījusi amatpersona, kura ir zemākā amatā kā sākotnējā lēmuma sastādītājs *A.P.* Tiesa, pārbaudot lietas materiālus, konstatē, ka šāds pieteicēja viedoklis

ir kļūdains. *A.P.*, kā jau minēts, tajā laikā bija Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka pienākumu izpildītājs. Savukārt *Ģ.F.*, kurš parakstījis pārsūdzēto lēmumu, bija Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka vietnieks. Tādējādi *Ģ.F.* bija priekšnieka vietnieks Kārtības policijas birojam, kura vienas no nodaļu vadītājiem bija *A.P.* Līdz ar to *Ģ.F.* bija augstākā amatā kā *A.P.*

[22] Saskaņā ar LAPK 32.panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar LAPK un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem

Konkrētajā gadījumā tiesa konstatē, ka piemērotā tiesību norma, proti, LAPK 149.^{8}panta devītā daļa ir imperatīva tiesību norma, saskaņā ar kuru amatpersonai nav piešķirta rīcības brīvība nepieņemt konkrētu lēmumu par naudas soda Ls 40 apmērā piemērošanu, ja transportlīdzeklis atļauto braukšanas ātrumu pārsniedzis no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā. Šajā normā par konkrēto pārkāpumu arī noteikts tikai viens fiksēts soda mērs – naudas sods Ls 40 apmērā. No minētā izriet, ka pārsūdzētais lēmums ir obligātais administratīvais akts, līdz ar to iestādei nekādi papildu lietderības apsvērumi nebija jāizdara.

[23] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, bet pieteicēja pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Cēsu rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka vietnieka 2008.gada 12.septembra lēmumu Nr.040/PB 642713/1 un *A.B.* pieteikumu **noraidīt.**

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese /paraksts/ I.Višķere

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese

I.Višķere
Rīgā, 2011.gada 10.jūnijā